

LIVSTILLITENS LÅNGA TANKE

Min tillit är förtröstan på livet. Min tillit är förtröstan på de omutliga, orubbliga livslagarna. I livet kan allting hända, när och var som helst. När jag har vunnit livstillit, kan jag bära ödets hårdaste slag.

Mitt hopp är vetskap om lagen och vissheten om att det goda skall segra en gång. Det enda misstaget är att släppa taget. Det finns inget hopplöst fall, endast hopplösa människor. Mitt hopp är uthållighet, som aldrig ger upp.

Min övning är viljan till enhet. Jag strävar att göra det rätta, så långt jag ser det. Det ger mig en inre trygghet, som alltid hjälper mig genom svårigheter i livet. Jag gör mitt yttersta, och sedan litar jag på Augoeides' hjälp. Då är jag på rätt väg och leds av min Augoeides, även om jag inte är medveten om det. Då kan jag vara viss om att det är bäst som sker, även om jag inte förstår det förrän efteråt.

Jag har ingen annan fiende än rädslan, förrädaren, som förlamar och förblindar. Jag vet att ”ingenting blir så bra som man hoppas, ingenting så svårt som man fruktar”. Jag berövar mig inte sansen genom att bekämpa olyckor i förväg, förstora dem genom att stirra på dem.

Jag har ingenting att ängslas för. Jag är väl omhändertagen, om jag bara vill utnyttja livets erbjudanden. Augoeides gör vad han kan för att leda min utveckling, och alla augoeider samarbetar för att hjälpa. Jag inser att det är mitt eget fel, om jag föredrar att leva i skenet i stället för i verkligheten. Det enda jag behöver göra är att lämna skenet och träda in i verkligheten, i gemenskapen med Augoeides.

Jag avstår från alla förväntningar i livet, alla krav på människor eller omständigheter. Jag begrundar att ingenting håller att bygga på i människans världar. Det är en mycket svår lärdom men nödvändig för mig. Det enda som återstår är tillit till livets lagar och till min Augoeides. Han har ju till uppgift att lära mig denna tillit.

Jag oroar mig inte för min ”andliga status”. Augoeides sköter om den saken. Jag följer det ”ljus” jag har och utvecklas då på det mest effektiva sättet.

Hur kan jag vara annat än ödmjuk, när jag väl insett att jag får allt till skänks av ödets makter, av Augoeides, ödets verktyg, och att mitt eget elände är självförvållat? Om jag trotsar livet och högre makters visa rådslut, visar jag bara att det ännu brister i min livskunskap och i mina livsegenskaper. Då är det min uppgift att växa mera i kunskap och vara.

Jag litar till den stora kosmiska organisationen, som garanterar alla individers medvetenhetsutveckling i alla naturformer i alla riken. Jag betänker att hela kosmos är en enda sammanhängande och pågående utvecklingsprocess för varje atom i kosmos.

Jag utvecklas genom att göra erfarenheter och lära av dem. Jag begår många misstag, eftersom jag saknar kunskap om verkligheten, livet och livslagarna, saknar förmåga att förverkliga idealen. Men jag lär mig genom erfarenheten och endast genom den. Jag lär mig genom misstag, genom att undan för undan övervinna alla illusioner och fiktioner. Misstag är oundvikliga, och jag varken behöver eller bör sörja över dem, ty det är genom dem som jag utvecklas. En inkarnation är som en dag i ett mycket långt liv. Det finns inga ”misslyckade liv”, även om

det kan se så ut, ty de läxorna är de grundligaste och lär oss i regel mest. Ett fel, en negativ egenskap, som jag inser vara livsfientligt, har jag redan till hälften övervunnit, en positiv egenskap, som jag uppskattar kan bli en allt starkare kraft inom mig.

Jag behöver inte se för att ha tillit. Det är stort att vara trogen i det lilla, och livet lönar tusenfalt varje möda, även om jag inte ser det. Men jag har tillit till de osynliga makter som kämpar för alla som vill det rätta. De äldre bröder, som har studerat sina egna och andras hela serier av liv i människoriket, kan enstämigt intyga en absolut livstillit. Deras augoeider har visat sin suveränitet genom att lära sina skyddslingar just vad som var nödvändigt för att de skulle förvärva egenskaper och förmågor, uppnå allt högre utvecklingsstadiet. Augoeiderna har visat sin allmakt inom de mänskliga världarna genom att ofta kunna lotsa individerna genom de mest "hopplösa" inkarnationer till en slutlig triumf, hur hopplöst det än har sett ut.

Min Augoeides: Led mig från överklighet till verklighet, led mig från mörker till ljus, led mig från död till odödlighet.